

Ai là người anh thực sự yêu ?

"Đàn ông yêu giống như sợi vải, khi yêu thì rất chặt, bện quyện vào nhau. Khi hết yêu giống như sợi vải đã sờn, chỉ cần kéo thẳng là đứt".

Tuệ Minh năm nay 26 tuổi. Cô thuộc loại người dờ dờ ương ương, kiêu vừa là người hòa đồng nhưng đôi lúc cũng trầm ngâm, ít nói; rất ghét người có suy nghĩ tiêu cực nhưng cứ vài ba ngày lại đăng lên mạng xã hội, những bài kiêu: hạnh phúc là gì? Ai sẽ mang lại cho tôi hạnh phúc? hay Sài Gòn hôm nay trời âm u, xám xịt, âm đạm, buồn tênh, con người cũng theo tiết trời Sài Gòn; tự nhận mình độc thân, vui tính nhưng lâu lâu cũng có những mối quan hệ kiêu mập mờ - người yêu cũng không phải, bạn cũng chẳng thể nào, vv.....

Nhiều người bảo Tuệ Minh đào hoa, nay người này, mai người kia, chẳng biết ai là người yêu của cô thực sự!. Có người còn ác mồm bảo:- Con bé đó kiêu gì cũng bị người ta dụ, người nên tin không yêu, người chẳng ra gì, chắc nó thích!

Bạn cô thì hiểu, nên nghe thế hay phân trần. Sau này nghe miết, rõ rồi chán, im luôn. Họ biết cô là người yêu chân thành, chung thủy, nếu cô quen ai đó tìm hiểu một, hai tháng, không thấy hợp thì cô thường bảo : - Chúng ta dừng ở đây thôi, em với anh nên là bạn!

Những lúc như thế Tuệ Minh hay thờ dài, cô thường nghĩ : Giá mà mình đừng tìm hiểu lại hay, khỏi làm tổn thương người ta, ảnh hưởng đến người lớn. Bởi những người muốn quen cô, đa số đều có ý định cưới, họ thường dẫn cô gặp người quen, có khi là ba mẹ họ. Cô lại rất được lòng người lớn, nên nhiều lúc rất ngại.

Thật ra, không phải cô không muốn quen, yêu, thương rồi cưới. Cô muốn lắm, nhưng cô không thể thoát khỏi hình bóng người yêu cũ. Mỗi lần quen ai, hành động người đó, lời nói đó, con đường đó nếu thấy quen quen là cô lại nhớ. Cô lại hay đi so sánh người mới với người cũ. Những khi vậy, cô thấy mình ác độc với đối phương gē gớm. Cô nghĩ như vậy là mình chẳng quên được người ta thật rồi, vậy sao quen người mới, cô thấy tội lỗi. Cô ghét người cũ, ghét đến mức đau lòng, tổn thương.

Năm 23 tuổi, cô sẵn sàng vứt bỏ tình cảm 5 năm Đại học để quen hắn. Không biết vì thời điểm hắn chen vào là khi người quen cô đang làm ở xa, hay vì cô chưa bao giờ yêu người kia thực sự.

Năm năm quen nhau, cô chẳng biết nhớ nhưng là gì, nhiều khi còn phát chán. Cứ một tuần là chia tay một lần, và cô thường được dỗ ngọt, xin lỗi này nọ. Những lúc đó, cô lại được cưng chiều với những món quà. Và vì người kia xây tường thành kín mít, nên cô chẳng thể có được một cơ hội để biết mùi vị tình yêu.

23 tuổi, cô yêu người đó không phải kiêu say mê, đại khái kiêu không có anh em sẽ sống không nổi. Cô chỉ xác định quen người này là con một, mình sẽ về quê hắn làm dâu. Những lúc hắn đi công trình là hỏi han, nhưng nhớ; những lúc hắn cảm xòm cũng vội vàng chạy đi mua thuốc, mua cháo rồi 11h đêm chạy 25km chỉ để đưa cho hắn, nhìn hắn rồi về; mỗi lần nhắn tin, là đợi tin nhắn rep lại của hắn, chỉ một câu thôi, mà cười cả tối; là mỗi lần chuẩn bị gặp hắn, tim cô đập liên hồi, mặt đỏ bừng và miệng cứ tùm tùm cười; là không cần biết hắn là ai, người ở đâu, như thế nào, chỉ cần biết mình yêu hắn và hắn quan tâm mình thật sự.

Có sách viết rằng: Khi một người nói dối, mắt họ sẽ đảo chiều. Và hắn khi nhìn cô, ánh mắt ấy tràn ngập những hạnh phúc. Vì thế mà cô đã tin.

Những việc làm của hấn, từ việc nhắn tin, gọi nói chuyện đến hành động đều thú vị. 2h chiều hấn trốn khỏi công trình, leo tường thành ra, người ngòm dính đầy bùn đất, mua bánh trắng trộn để cô ăn và để nhìn cô cười; hấn te te đi mua sầu riêng, rồi từ Sóng Thần chạy lên Quận 2 để cô ăn, kịp con thêm, vv..... Là hấn của những tháng ngày đó, đầu chưa một lần nói yêu cô, nhưng từng ánh mắt, cử chỉ đã làm cô rung động, cho cô thấy là mình đã được yêu.

Vậy mà.....sáu tháng sau hấn cưới vợ. Không phải như bao cặp khác là vì lý do không hợp, mà hấn vì sự tính toán của bản thân mình. Hấn bảo:-"Vì quen cô ấy lâu, gia đình hai bên thúc cưới, vì em vẫn còn trẻ con và vì anh là con một. Anh xin lỗi Thuì".

Từng con chữ, từng con chữ hiện lên trong mail cứ xoay vòng, cửa nát tim cô. Hóa ra cô đã bị lừa, bị lừa một cách ngoạn mục. Cô vì yêu một người không hiểu gì nhiều, đã có thể nghĩ về làm dâu nhà người ta, cố gắng học nấu ăn, đan áo để có thể trở thành người phụ nữ đảm đang, dâu hiền, chị, em tâm lý; đã bỏ ngoài tai bao lời khuyên, sự nhắn nhủ từ người bạn chung phòng của hấn, đã luôn nghĩ về một cái kết viên mãn, hạnh phúc. Vậy mà.....

Và khi người ta vượt qua những đau đớn tột cùng, con người ta cũng sẽ vượt qua được những cám dỗ. Thế nhưng Tuệ Minh thì không.

Khi cô đang dần quên hấn, thì hấn lại tìm cách nhắn tin cho cô, liên lạc với cô. Hấn nói mình nhớ cô da diết, hấn không hạnh phúc, hấn thấy mình lạc lõng, cuộc sống của hấn rất vô vị, hấn tin rằng hấn yêu cô.

Cô không trả lời, nhưng sau đó lại chịu đi gặp hấn. Thật sự cô rất yêu hấn, thật sự cô đã bị ánh mắt đó thuyết phục. Những tháng ngày sau đó, cô luôn bên cạnh hấn, lúc đó con hấn được sáu tháng tuổi và vợ hấn đang ở quê.

Mười lăm tháng sau hấn nói: Anh xin lỗi, anh chẳng mang lại được gì cho em. Anh thật đáng trách. Nhận được tin nhắn ấy, cô chẳng biết ắt giáp gì. Một phút sau, cô nhận được cú điện thoại. Người phụ nữ có giọng nói lai lai, song vẫn nghe ra chất giọng xứ Quảng, với giọng ho, thì thoảng khịt khịt mũi.

Người đàn bà ấy nói với cô rằng: "- Tôi không quan tâm cô với chồng tôi có gì, chồng tôi nói với tôi, anh nhắn tin với cô chỉ vì phép lịch sự, thế nên cô đừng ở đó mà hi vọng rằng chồng tôi yêu cô, anh ấy chỉ vui, chơi qua đường với cô thôi. Vì thế, tôi cảnh cáo cô, nếu một lần nữa tôi thấy cô liên lạc hay nhắn tin với chồng tôi, tôi sẽ làm lớn chuyện, tôi sẽ tìm cô đó, liệu mà cô biết:". Lúc đó Tuệ Minh chỉ biết im lặng rồi tắt máy.

Cô ngồi thụp xuống rồi khóc, cô khóc không phải vì bị người phụ nữ kia sỉ nhục, đe dọa mà vì cô đã làm tin người. Hóa ra anh không yêu cô, hóa ra anh chỉ vì phép lịch sự mới nhắn tin cho cô, quen cô chỉ vì muốn vui, chơi qua đường.....

Tuệ Minh bỏ về quê. Trước đó cô viết đơn xin thôi việc. Cô ở lại Sài Gòn ba ngày để giải quyết mọi thứ. Bạn bè cô không biết tại sao cô về, cứ bảo cô ở lại. Cô im lặng thật lâu.

Đà Lạt hôm nay lạnh quá. Cái lạnh tháng 10 làm cô chỉ muốn co ro trong nhà. Cô mới đặt chân vào nhà đã đi ngay vào nhà bếp. Cô vào nhà tắm, va li để mẹ cất. Cô bật máy nước nóng lên, rồi ở trong đó thật lâu. Nước mắt và nước hòa quện vào nhau, cô khóc. Cô khóc không thành tiếng, nhưng khi đi ra ngoài, mẹ cô biết.

Bà im lặng. Bà biết con mình không tự đứng về quê. Bà đi luộc gà, làm nộm rau, rồi đi ra chợ mua khoai và hoa hồng về cắm. Bà biết con mình rất thích hoa hồng, bà biết con mình cần được tinh tâm. Bà biết hết, nhưng bà lại khóc.

Milano một tối vắng hoe. Cô ngồi trên lầu, hướng nhìn ra đường. Cô nhìn điện thoại, một tin nhắn gửi đến cô từ số điện thoại quen.

- Anh yêu em, Thúi à.
- Anh đã làm được gì cho em, anh không xứng.
- Sống thật tốt nghe.
- Không tốt cũng phải tốt thôi, chào anh.

Cô buồn thật rồi. Cô không cần phải níu giữ người không phải của mình. Tự dưng nước mắt lại rơi. Cô không được yêu đuối. Cô liền lấy tay quệt hết nước mắt.

Bỗng có người đàn ông tầm ba mươi cúi xuống nhìn cô. Anh ta xòe bàn tay ra chào: Em là Tuệ Minh à?, anh là Tuấn Anh. Mẹ em bảo anh đến đón em đi dạo. Cô ngược nhìn lên rồi nở một nụ cười. Đà Lạt tối nay bỗng ấm lên rồi.